

Volám sa Martina Kozáková a som úspešnou absolventkou gymnázia Jozefa Cígera Hronského vo Vrútkach. Musím sa pochváliť, pretože za tento úspech vďačím aj BellAmosu. BellAmos sa mi stal na rok a pol druhým domovom. Nie je to dlhé obdobie, ale mne stačilo na to, aby som pochopila, že existujú anjeli na zemi. Spomienky na ľudí, ktorí sa zaradili do BellAmosáckej rodiny a môjho srdiečka mi nik nezoberie. Nebyť BellAmosu - tak sa nedostanem na gymnázium a určite by som ho neskončila maturitou na samé jednotky. Táto škola mi dala viac, ako som sama od nej čakala. Dodala mi sebadôveru, ktorá bola podľa mňa najlepším predpokladom všetkých ďalších študijných i osobných úspechov.

BellAmos mi dal rodinu. Stal sa mi na rok a pol druhým domov, kde som chodila s nadšením a očakávaním, čo prinesie ďalší deň. Spoznala som tu nových ľudí, s ktorými kamarátske vzťahy pretrvávajú doteraz. BellAmos patrí do obdobia, na ktoré nikdy nechcem zabudnúť a na ktoré spomínam s blaženým úsmevom na perách. Na čo najradšej spomínam? Sú to nezabudnuteľné hodiny s mojimi spolužiakmi a spolužiačkami, ktoré je škoda, že sa nenatáčali, bola by z toho celkom dobrá komédia (ako napríklad keď sa Tino K. hral na slovenčine na traktoristu, ktorý dostal defekt a skončil v jarku), ale tak isto sú to aj výlety, školské aj mimoškolské akcie, o ktoré na BellAmose nie je núdza! Samozrejme, nemôžem nespomenúť aj literárne dielne, ktoré ma podnietili k tomu, aby som sa začala trochu viac zaujímať o písanie a literatúru. BellAmos bol pre mňa odrazovým mostíkom do ďalšieho úspešného štúdia, života, kde som sa nebála čeliť i ťažkým skúškam, pretože BellAmos mi ukázal, že keď človek chce, všetko sa dá! Želať BellAmosu, aby žil večne a vychovával skvelých študentov, je samozrejme, ale ak mi dovoľíte, ja si chcem niečo *PRIAŤ*... Prajem si, aby škola takých rozmerov, ako je BellAmos, mala vždy vynikajúcich pedagógov, akých má teraz, pretože oni tvoria školu. Bez nich by to nešlo. Okrem skvelého vedenia, ktorému by som udelila doživotné privilégia, by som si priała, aby súčasní študenti boli otvorení a prijímali všetky vedomosti od svojich učiteľov, ktorým budú po rokoch za ne ďakovať! Prajem si, nie - ja dokonca *CHCEM*, aby nikdy nezmizla z prostredia BellAmosu rodinná atmosféra. Trúfam si povedať, že BellAmos je jediná základná škola, ktorá to čaro má! Drahý BellAmos, chcem ti poďakovať, že som mohla byť súčasťou tvojej rodiny! Prajem ti, školička, aby ťa obchádzalo všetko zlé, aby si vždy bola taká silná a slniečková, otvorená novým veciam a aby si si vážila, že máš to najúžasnejšie na svete. A to ľudí, ktorí ťa tvoria!

Martina Kozáková

Milí priatelia BellAmosáci,

keď som bola dieťa, veľmi som sa tešila na okamih, keď už budem mať sladkých pätnásť a v ruke budem držať občiansky preukaz a s ním aj zodpovednosť za svoje skutky.

V tomto roku oslavuje svoje pätnástiny naša školička.

Zodpovednosť za ňu sme cítili od prvého okamihu jej vzniku a cítime ju stále. Povieť Vám, že dnes má byť naša škola na čo hrdá, veď je to najstaršia súkromná základná škola na Slovensku, jej prví žiaci už študujú na vysokých školách doma i v zahraničí a robia jej dobré meno.

Keď sme tvorili toto špeciálne číslo Zvončeka, oslovili sme niektorých žiakov a bývalých kolegov, na ktorých máme kontakty. Obratom nám začali prichádzať správy, spomienky a príbehy, ktoré zažili naši bývalí žiaci a kolegovia v našej škole. Bol to ten pohľad z druhej strany, vnímaný očami dieťaťa a uvedomený si možno až po rokoch.

Verte mi, nikdy som nečítala nič krajšie!!!

Poznáte to asi, keď Vám stiahne hrdlo a do očí sa tlačia slzy a po chrbte prechádza mráz. ...od šťastia a radosti.

V tých slovách bolo vyslovených toľko krásy a spomienok, že sa mi zdá, že všetko už bolo vypovedané na predchádzajúcich stranách tohto bulletinu. Ale predsa, aspoň pár slov...

BellAmos tvorili a tvoria ľudia, kolegovia, priatelia, odborníci...

Stáli pri našej školičke od začiatku, prichádzali, odchádzali, vracali sa...

Bez nich by to všetko nebolo... Povzbudzovali, keď bolo najťažšie, stáli pri mne, keď som bola smutná, pomáhali ako na svojom... Tešili sa z úspechov a aj drobné radosti prežívali so mnou.

A tak je to dodnes.

Nemerali čas na víkendy a pracovné dni, na dni a noci, boli tu vtedy, keď som ich potrebovala. Všetkých spomínam v histórii a ak som na niekoho zabudla, verte, nebolo to úmyselne.

Všetkým zo srdca ďakujem, že mi pomohli splniť si môj sen, lebo sny si človek nemôže plniť sám.

Veľké poďakovanie patrí rodičom a deťom, ktoré študovali a študujú v našej škole.

Rodičia nám zverili do rúk to najcennejšie, čo majú – svoje deti.

Myslíme, že väčšine z nich sme naplnili ich očakávania a snažíme sa z našej školy vytvoriť deťom skutočný druhý domov. Možno aj preto sa sem tak radi aj po rokoch vracajú....

Dvere tu vždy nájdú otvorené a aj čas si na nich vždy nájdeme...

No a sú tu napokon moji zlatí kolegovia...

Niektorí sú tu takmer od začiatku a prežili všetky tie trampoty so sťahovaním, s hľadaním priestorov, zažili „boj s vetrenými mlynmi“, zažili inšpekcie a kontroly, ktoré nás utvrdzujú v tom, že kráčame po správnej ceste.

Zažívame spolu úspechy, vzostupy a pády, ale sila, ktorá nás drží pohromade, nedovolí vrátiť sa späť.

Každému by som chcela venovať jedno veľké ďakujem a tuhý stisk ruky, nech už v BellAmose prežil akékoľvek obdobie, každý tu zanechal svoju stopu a každý má v mojich myšlienkach svoje miestečko.

A čo zaželať našej výnimočnej škole do budúcnosti?

Nech si naďalej žije svoj rozprávkový sen,

nech jej aj napriek búrkam na cestu svieti slniečko,

nech ju vždy na konci čaká dúha, ktorá spája naše srdcia.

Nech kormidlo BellAmosu držia v rukách skutoční ľudia, ktorým záleží na jej osude.

Bolo mi ct'ou prežiť celých pätnásť rokov medzi Vami, priatelia.

S úctou a vďakou

Vaša riaditeľka Hanka Thomková - Baranová